

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Disputatio XLVI. De summo Christi sacerdotio & Pontificatu.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

patre, sine matre, sine genealogia, neque numerum dierum, neque finem vita habens. Quae quidem conveniunt soli Filio Dei. Ergo non debet dici Christus sacerdos secundum ordinem Melchisedech, tanquam cuiusdam alterius, sed secundum ordinem sui ipsius.

Sed contra est, quod dicitur in Psal. 109. Tu es sacerdos in aeternum secundum ordinem Melchisedech.

Art. 4. hu.
ius q. 478 3. Respondeo dicendum, quod sicut supra dictum est, * legale sacerdotium fuit figura sacerdotij Christi: non quidem quasi adequans veritatem, sed multum ab ea deficiens. Tum quia sacerdotium legale non mundabat peccata: tum etiam, quia non erat aeternum, sicut sacerdotium Christi. Ipsa autem excellentia sacerdotij Christi ad sacerdotium Leviticum fuit figurata in sacerdotio Melchisedech, qui ab Abraham decimas sumpsit, in cuius lumbis decimatus est quodammodo ipse sacerdos legalis. Et ideo sacerdotium Christi dicitur esse secundum ordinem Melchisedech, propter excellentiam veri sacerdotij ad figurale sacerdotium legis.

Ad primum ergo dicendum, quod Christus non dicitur esse secundum ordinem Melchisedech, quasi principalioris sacerdotis, sed quasi praefigurantis excellentiam sacerdotij Christi ad sacerdotium Leviticum.

Ad secundum dicendum, quod in sacerdotio Christi, duo possunt considerari, scilicet ipsa oblatio Christi, & participatio eius. Quantum ad ipsam oblationem, expressius figurabat sacerdotium Christi sacerdotium legale per sanguinis effusionem, quam sacerdotium Melchisedech, in quo sanguis non effundebatur, sed quantum ad participationem huius sacrificij, & eius effectum (in quo praecipue attenditur excellentia sacerdotij Christi ad sacerdotium legale) expressius praefigurabatur per sacerdotium Melchisedech, qui offerebat panem & vinum, significantia (ut August. * dicit) Ecclesiasticam unitatem, quam constituit participatio sacrificij Christi. Vnde etiam in nova lege verum Christi sacrificium communicatur fidelibus sub specie panis & vini.

Refertur de
ca. 11. dist.
2. ca. Quia
passus.

Ad tertium dicendum, quod Melchisedech, dictus est sine patre, & sine matre, & sine genealogia, & quod non habet initium dierum neque finem: non quia ista non habuerit, sed quia in Scriptura sacra ista de eo non leguntur. Et per hoc ipsum (ut Apostolus ibidem dicit) assimilatus est Filio Dei: qui in terris est sine patre, & in caelis sine matre, & sine genealogia: secundum illud Isai. 53. Generationem eius quis enarrabit? & secundum divinitatem neque principium, neque finem habet dierum.

COMMENTARIUS.

Vo docet D. Tho. quamvis unum tantum interroget. Affirmat enim, Christum esse sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, & negat fuisse secundum Leviticum ordinem. Verumtamen vero fufius in sequenti disputatione tractandum est, ubi simul litteram huius articuli explicabimus.

DISPUTATIO XLVI.

In quatuor Sectiones distributa.

De summo Christi sacerdotio, & Pontificatu.

Quamvis D. Thom. solum de sacerdotali Christi dignitate in hac quaest. ex professo disputaverit: docuit tamen obiter, illum simul, & sacerdotem esse, & legislatorem, & regem, & ideo de his tribus dignitatibus Christi sigillatim disputandum nobis erit, quaequam (ut mihi quidem videtur) munus legislatoris non omnino ab alijs duobus separatur, si in perfecto gradu, & dignitate existant, ad regem enim pertinet potestas legislativa suae dignitati proportionata, & similiter ad summum pontificem,

A & sacerdotem, servata etiam proportione: quamvis enim non omnis sacerdos possit ferre leges, supremum autem pontificem, & in eo ordine perfectam potestatem habentem, hoc munere fungi posse necesse est. Dicemus ergo primo de summo Christi sacerdotio. Secundo de potestate excellentiae illi ut summo Pontifici communicata. Tertio, de Christi regno & temporali dominio. Quoniam vero de effectu sacerdotij Christi, qui idem est cum effectu meriti & satisfactionis eius, satis in superioribus disputatum est, ideo de hac re nihil amplius dicemus, sed solum de vera eius ratione, & excellentia.

SECTIO I.

An Christus verè & propriè fuerit sacerdos.

B Respondeo, Christum Dominum esse verè & propriè sacerdotem. Est de fide, quam ex professo probat Paul. in Epist. ad Hebr. a cap. 5. vsq. ad 10. & definitur in Conci. Ephes. can. 10. & in Trident. sess. 22. can. 1. & 2. Ratione declaratur optimè à D. Tho. ex illo Pauli ad Hebr. 5. Omnis pontifex ex hominibus assumptus, pro hominibus constituitur in iis, qui sunt ad Deum, ut offerat dona, & sacrificia pro peccatis. Quae verba propriam definitionem sacerdotis continere videntur, & singula perfectissimè in Christum conveniunt, ut facile constare potest, singula intueudo, & applicando. Ut verò hae ratio clarius percipiat, advertendum primum est, sacerdotem dicere habitudinem ad sacrificium tanquam ad actum maxime proprium & quasi adaequatum, quavis enim sacerdos alias etiam functiones sacras exerceat: omnes tamen quodammodo ad sacrificium referuntur. Vnde licet aliquis habeat potestatem exercendi aliquid sacrum, non tamen est plene, & consummate sacerdos, donec potestatem habeat sacrificium offerendi. Quod satis patet ex communi usu huius vocis, & ex citatis verbis Pauli, & ex ijs, quae statim subiungit. Necessè habet sacerdotes pro suis delictis prius hostias offerre, deinde pro populi. Hinc Iustin. Dialog. cū Tryphon. dicit, Deum non accipere sacrificium, nisi à sacerdotibus. Et August. Epist. 49. q. 3. haec tria, Templum, sacrificium, sacerdos, ponit, ut sese consequentia. Idem apertius lib. 22. de Civit. c. 10. Secundo advertendum est ex August. lib. 10. de Civit. c. 6. sacrificium interdum sumi generatim pro omni actione, quae in laudem Dei offertur, siue interna sit, siue externa. Quae acceptio minus propria est, & quasi metaphorica, illig. respodet similis acceptio sacerdotij, hoc enim modo omnes veri cultores Dei sacerdotes interdum appellantur, ut i. Petri 2. Et ipsi tanquam lapides vivi superaedificamini domus spirituales, sacerdotium sanctum, offerre spirituales hostias, acceptabiles Deo per Iesum Christum, & infra: Vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, &c. Et Apocal. 5. Fecisti nos Deo regnum, & sacerdotes. Proprie tamen sacrificium est oblatio exterior, & sacra, quae Deo offertur, vel tanquam supremus quidam cultus Deo debitus in recognitionem supremi dominij eius, vel in gratiarum actionem, vel in satisfactionem pro peccatis, eorumque expiationem: oportet autem hanc oblationem esse sacram, in ut circa illa aliquid sacrum exerceatur, per aliquam immutationem rei oblatæ, ut per hoc sacrificium à simplici oblatione distinguatur, ut Gregor. docuit in 2. q. 85. artic. 3. & infra in materia de Eucharistia latius trademus. Advertit autem tertio D. Thom. in citato loco huiusmodi sacrificium interdum esse posse privatum, quod unusquisque sua sponte offerre potest, dummodo & positiva lege prohibitum non sit, & convenienti modo fiat. Aliud vero est publicum & commune sacrificium, publica & communi lege institutum, ut nomine totius populi Deo offeratur, & hoc est propriissime sacrificium, quod omnes hac voce significari intelligunt, sacerdos autem

autem est proprius huius sacrificij minister, & ideo ad illum dicit propriam habitudinem. Et ideo dicit Paul. sacerdotem esse debere personam aliquam ex hominibus assumptam, vt hoc publico, & communi officio inter Deum, & homines fungatur. Ex quibus omnibus concluditur ratio intentae, nam Christus Dominus vnus ex hominibus assumptus est, seu electus & constitutus a Deo, pro hominibus in is, quae sunt ad Deum; id est, ad reconciliandum homines cu Deo, & sanctificandum illos, seipsum, & vitam suam pro illis Deo offerendo, Sanctam oblationem, & hostiam in odore suauitatis. Vnde in nocte cenae seipsum obtulit Deo Patri, Eucharistiae sacrificium simul & offerens, & instituens, vt Concil. Trident. supra docuit, illudque vt supremus pontifex, & sacerdos quotidie in Ecclesia offert sacerdotum ministerio, vt idem Concil. c. 2. dixit cum Aug. lib. 10. de Ciuit. cap. 20. & Cypr. lib. 2. epist. 3. Irenae. lib. 4. contra haeres. c. 32. & sequentibus. Denique in ara crucis seipsum obtulit in sacrificium pro humano genere, vt tota epistola ad Heb. Paul. tractat, & idem Concil. Trident. supra docet, & D. Tho. hic, & infra, q. 48. art. 3. & optimè August. lib. 4. de Trinit. cap. 14. & lib. 1. cont. aduersar. Leg. & Prophet. c. 18. & in id. Psalm. 98. *Moses, & Aaron in sacerdotibus eius, & id. Psal. 64. Impietatibus nostris tu propitiaberis, tu inquit, sacerdos, tu victima, tu oblator, tu oblatio.*

Verus sacerdos quilibet.

Cō. Triad.

August. Cyprian. Irenaeus.

D. Thom.

Dubium.

Responsio.

Ioan. 17.

Cyrl.

Chrysost.

Rupert.

S. Thom.

Obiectio.

Responsio.

Diffinitio inter oblationem mortis Christi & martyrium.

A oblatio mortis Christi habet rationem sacrificij, nō vero aliorum martyrum. Et praeterea, quia alij martyres non sunt a Deo constituti, vt se Deo offerrent in satisfactionem pro omnibus, sicut fuit Christus, nec sanguis eorum fuit pretium redemptionis, sicut fuit sanguis Christi. Vnde eleganter Leo Pap. epist. 83. cap. 4. Dicant, inquit, quo sanguine sunt redempti: dicant, quo sacrificio reconciliati: qui est, qui tradidit semetipsum pro nobis oblationem, & hostiam Deo in odorem suauitatis: aut quod vnquam sacrificium sacratius fuit, quam quod verus pontifex altari crucis per immolationem suae carnis imposuit. Quamuis enim multorum Sanctorum in conspectu Domini pretiosa mors fuit: nullius tamen in solutio occisio propitiatio fuit mundi.

SECTIO II.

Virum Christus, Deus homo, sit sacerdos in quantum Deus, vel in quantum homo atq; adeo ardem sit sacerdos, & victima.

D Vbi hoc propono propter nonnullos ex haeretis huius temporis, qui (vt refert Robertus Bellarminus lib. 5. de Christo mediatore, cap. 3.) ita distinguunt inter Christum sacerdotem, & victimam, vt sacerdotem dicant esse Deum, vel diuinitatem: victimam vero hominem seu humanam naturam. Vnde inferunt, Christum non esse mediatorem vt hominem, sed vt Deum. Qui error antiquior est, nam, vt refert Euseb. lib. 10. de Demonstrat. cap. 1. & ex illo Turrian. in Scholiis ad Clementem, lib. 8. Const. 1. c. 46. Arius dixit, Verbum vt pontificem corpus humanum instar agni de nostro grege sumpsisse. Huius erroris nullum viris simile adest fundamentum, quod mihi hoc loco proponendum videatur.

Dicendum igitur breuiter est, ipsum Deum Verbum ac Filium factum esse pro nobis sacerdotem, & pontificem, & pro nobis obtulisse sacrificium. Hoc est certum de fide, definitum in Concil. Ephes. can. 10. & fundatur in vera idiomatum communicatione. Vnde Actio. 20. dicitur Deus suo sanguine adquisisse Ecclesiam, & 2. ad Corint. 5. ait Paul. Deus in Christo, mundum reconcilians sibi. Ipse ergo Deus Verbum nos redemit, & pro nobis sanguinem fudit: ipse ergo est sacerdos noster. Res est clara, de qua ligi potest Cyrl. epist. ad Nestor. & in defensionib. 10. anathematismi, & Athanas. libro de humanitate Verbi.

Cō. Ephes.

Act. 20.

2. Cor. 5.

Cyrl.

Athanas.

Dicendum secundo est, Deum seu Verbum non nisi in humanitate, seu ratione humanitatis potuisse esse sacerdotem, & per illam munus illud exercuisse, quoniam efficacia, & excellentia illius sacerdotis ex dignitate diuini suppositi manauerit. Tota haec conclusio est clara, ac fere per se euidens, quia manifestum est, quod Deus vt Deus non habet superiorem, cui sacrificium offerat, aut apud quem intercedat: ergo vt Deus nō fuit, potest esse sacerdos, neque per ipsam diuinam naturam, seu voluntatem, potest orare, aut sacrificium offerre: ad hoc ergo necessaria illi fuit natura humana. Et ad hoc confirmandum valent omnia, quibus supra q. 1. art. 2. & tota q. 19. probauimus, formale principium meriti, & satisfactionis esse humanitatem, & ad hoc fuisse necessariam incarnationem, vt Deus haberet naturam, per quam posset mereri, & satisfacere, & ad hoc confirmandum multa ex Patribus adduximus, quibus simul probauimus, necessarium etiam fuisse diuinum suppositum, vt valorem, & efficaciam meriti, & satisfactioni tribueret: illud ergo idem suppositum necessarium fuit, vt hic sacerdos esset patens, & efficax ad offerendum sacrificium, quod omne ex parte Deo satisfaceret.

Verbum ratione humanitatis

sacerdos

fuit

Et hinc colligitur, nullo modo dici posse Christum vt Deum esse sacerdotem, sed vt hominem, vel vt Deum hominem. Hoc constat ex ijs, quae de communicatione idiomatum dicta sunt, nam praeter

Nun 2 dicatum,

dicatum, quod non conuenit Christo ratione diuinitatis, seu vt subsistenti in sola diuina natura, non potest dici de Christo cum reduplicatione, seu determinatione diuinitatis, sed humanitatis, quia illa reduplicatio designat naturam, in qua, seu per quã tale prædicatum illi continetur. Vnde recte Ambr. li. 3. de fid. cap. 5. Idem, inquit, Sacerdos idem & hostia, sacerdotium tamen, & sacrificium, humana conditionis officium est, & subdit postea, Nemo igitur, vbi ordinem cernit humana conditionis, ibi ius diuinitatis ascribat: Et August. lib. 1. de consen. Euangelist. cap. 3. Secundum hominem, inquit, Christus & rex, & sacerdos effectus est, vt esset ad interpellandum pro nobis mediator Dei, & hominum homo Christus Iesus. Et Fulgent. de fid. ad Petr. c. 2. Solus, inquit, sacerdos, sacrificium, & templum, & hac omnia Deus, secundum rationem serui. Idem Cyril. suprà. Potest autem etiam dici Christus sacerdos in quantum Deus homo eo modo, quo suprà diximus, posse dici mereri, & satisfacere in quantum Deum hominem, ita tamẽ vt intelligatur sacerdotium esse proprietas conueniens Christo, mediante humana natura, à supposito autẽ diuino habere efficaciam, & excellentiam tale sacerdotium, vt satis explicatũ est. Sed obiicit aliquis Cyrillum Hierosol. catech. 10. dicentẽ, Christum habere sacerdotium immutabile, quod nec tempore cepit, nec successorem alium habebit sacerdoti: ergo ante incarnationem, quæ in tempore cepit, erat Christus Sacerdos: ergo vt Deus. Respondetur primò nõ incepisse in tempore in ordine ad Deum, seu secundum diuinam præordinationem, nam statim subdit, Sed ante seculũ à Patre. Vel certe intelligit non fuisse sacerdotem vnctum oleo temporali, sed æterno, scilicet, diuinitate ipsa, vel non accepisse in tempore personalem dignitatem, ratione cuius tale habet sacerdotium. Quomodo dixit Clemens dicto lib. 8. c. 46. Christum esse naturam sacerdotem, quia naturalem habet ad hoc dignitatem & excellentiam, requirit tamen vnionem.

Vltimo dicendum est, eundem Christum esse victimam, & hostiam sacrificij, atque adeo idem dici posse de Verbo, & Deo, non tamen cum reduplicatione, vt Deus est. Hæc omnia docuit hic D. Thom. art. 2. & 1. q. 102. art. 3. ad 8. Et sunt certa de fide, quia non sola humanitas fuit pro nobis oblata, sed Christus & Deus, sicut Deus fuit pro nobis mortuus, & pro nobis fudit sanguinem suũ, vnde Paul. ad Ephe. 5. de Christo loquens, inquit, Tradidit semetipsum pro nobis oblationem, & hostiam Deo in odorem suauitatis. Et eodem modo loquitur ad Heb. 9. & 10. fuit ergo ipse Christus hostia, & sacrificium, Christus autem non est sola humanitas, nõ ergo sola humanitas fuit hostia, & sacrificium, sed Deus ipse in humanitate subsistens, non quidem in quantum Deus, sed in quantum homo, quia diuinitas non potest esse ratio, per quam Christo conuenit in sacrificium offerri, nam potius est ratio, secundum quã illi sacrificium offertur. Quæ omnia clara sunt, & sine difficultate. Circa quæ videri potest August. lib. 4. de Trin. c. 14. & lib. 10. de Ciuit. c. 22. & lib. quæstionum in Iudicum ca. 54 D. Tho. hic art. 2. & 1. q. 102. art. 3.

SECTIO III.

Virum sacerdotium Christi fuerit eiusdem rationis cum sacerdotio legis naturæ, veteris, aut nouæ.

Ratio difficultatis esse potest, quia Christus dicitur, Sacerdos secundum ordinem Melchisedech. Sacerdotium autem Melchisedech fuit sacerdotium legis naturæ, ergo sacerdotium Christi fuit eiusdem rationis cum sacerdotio illius legis. Aliunde autem videtur, quod Christus fuerit sacerdos legalis, quia interdum illorũ sacerdotum munera exercuisse videtur, vt Matth. 21. vbi eiecit ementes, & vendentes de templo, quasi vsus potestate sacerdotum. Et Luc. 4. ingressus synagogam Nazareth, surrexit ad legẽ,

ad datus est ei liber Isaia, quod non licebat cuiuslibet laico: videtur ergo id fecisse quasi ex proprio munere, & tanquam existens in ordine sacerdotali. Vnde August. lib. 1. de peccat. merit. c. 27. dicit, tunc Christum vsũ fuisse munere lectoris. Denique alia ratione apparet, sacerdotium Christi fuisse eiusdem rationis, cum sacerdotio legis nouæ, quia ordinatũ est ad sacrificium eiusdem rationis offerendum, & ad eundem principalem effectum, qui est remissio peccatorum, & animarum sanctificatio.

Dico primo. Christi sacerdotium non fuit omnino eiusdem rationis cum sacerdotio in lege noua ab ipso instituto, sed longe altioris, & perfectioris. Conclusio hæc videtur certa, & colligitur ex D. Thom. infra q. 63. artic. 3. & 5. vbi dicit, characterem, atque adeo sacerdotium legis nouæ esse participationem quandam deriuatam à sacerdotio Christi. Ex quo sumitur argumentum, nam Christi sacerdotium comparatur ad sacerdotium legis nouæ, vt vnuerfalis causa ad particularem, vel sicut causa principalis ad instrumentalem: ergo est longe altioris rationis ab illo. Deinde ex effectibus, & potestate sacerdotali hæc aperte cõstat, nam sacerdotium legis nouæ, habet potestatem alligatam sacramentis, nec potest aliquis consecrare, vel sanctificare, nisi quod à Christo institutum est, & verbis ab ipso præscriptis (loquendo de consecratione, & sanctificatione perfectæ) at vero sacerdotium Christi nõ fuit alligatum sacramentis, imo ab ipso sacramenta manarunt, vnde potuit sine sacramentis, effectus sacramentorum conferre. Præterea sacerdotium Christi tale fuit, vt ordinatum sit ad offerendum sacrificium nõ solum incruentum, sed etiam cruentum, habet ex vi ipsius proximi offerentis valorem, & virtutem ad sanctificandos illos, pro quibus oblatum est: sacerdotes autem, qui sunt ministri legis nouæ solum possunt offerre sacrificium vt ministri Christi, & in virtute eius, & ordinatum ad applicandum merita, & satisfactiones eius. Denique sacerdotium hoc legis nouæ per determinatam quandam consecrationem, seu ordinationem conficitur, & quodammodo in impressione cuiusdam realis characteris cõsistit: Christus autem non fuit ordinatus sacerdos per aliquam extrinsecam ordinationem, vel consecrationem: sed ex vi suæ originis, & hypostatice vnionis, & diuinæ ordinationis hanc dignitatem habuit: est ergo longe alterius rationis.

Vnde obiter intelligitur, quod omnes Theologi in 4. dist. 4. docent, hoc sacerdotium Christi nõ ponere in eius humanitate aliquam realem qualitatem, seu characterem, vt docet etiam D. Thom. dicta q. 63. art. 5. sed solum dignitatem, & potestatem conuenientem illi ratione vnionis, per quã eius humanitas, seu potius hic homo Christus est altissimo ac perfectissimo modo quasi designatus, & segregatus ab alijs hominibus, & potens ad intercedendum, & offerendum pro illis dignissimum sacrificium, ad sanctificandum illos hæc autem dignitas, & potestas partim includit dignitatem capitis partim potestatem perfecte merendi, & satisfaciendi pro alijs, partim vim effectricem gratiæ, partim denique eternam ordinationem, qua constituitur est Christus, vt esset mediator Dei & hominum: quæ omnia in superioribus ferè explicata sunt, & nonnihil de mediator addemus infra q. 26.

Dico secundo. Sacerdotium Christi non fuit legale, seu eiusdem rationis cum sacerdotio legis veteris, vnde neque ipse Christus fuit sacerdos secundum ordinem Aaron, neq; origine, aut successione neque Dei, aut hominum electione. Ita docet Paul. ad Heb. 7. 8. & 9. vbi in primis docet Christum fuisse sacerdotem altioris ordinis, quia Aaronicum sacerdotium erat imperfectum, temporale, & iuxta mandatum legis carnalis, quæ nec iustificare poterat, nec perfectum facere seruientem: Christi autem sacerdotium

Amb.

August.

Fulgent.

Cyril.

Ephe. 5.

Heb. 9. & 10.

August.

D. Thom.

Matth. 21.
Luc. 4.

dotium fuit perfectum æternum, & secundum mandatum vitæ insolubilis. Deinde probat, Christum non fuisse sacerdotem legalem, quia ex luda ortus est Dominus noster, in qua tribu nihil de sacerdotibus Moyses locutus est. Quæ ratio optime probat Christum non fuisse sacerdotem veteris legis, origine, & successione, quia non descendebat ex tribu Leui secundum paternam lineam. Primo quidem in re ipsa, quia non fuit genitus ab homine. Secundo, in existimatione, quia putabatur filius Ioseph de domo David. Tertio, quia etiam beata Virgo per lineam suam paternam descendebat de tribu Iuda, ut ex Paulo supra colligitur, & infra latius ostendetur. Et quamvis fortasse iuxta aliquam maternam successione Beata Virginis habuerit cognationem aliquam cum tribu Leui, illud tamen non sufficiebat ad sacerdotale munus quod Leuiticæ tribui, & familiæ Aaron reservatum erat, ut constat Exod. 29. & Leuit. 8. & 1. Reg. 2. vnde Rex Ozias, qui erat de tribu Iuda, quamvis secundum maternam lineam descendere ex tribu Leui, grauitur à Deo percussus est, quoniam sacerdotale munus ausus est usurpare, & adolere incensum, 2. Paralip. 6. Et ratio clara est, quia illæ duæ tribus regia & sacerdotalis, à principio fuerunt permixtæ, & coniunctæ matrimoniojs, ut constat Exod. 6. & 4. Reg. 11. oportuit ergo distinguere successiones earum per paternas lineas: alias statim fuissent confusæ, & nullus esset de tribu Iuda, qui non posset esse sacerdos, quod aperte falsum est. Constat igitur, Christum non fuisse sacerdotem legalem origine, aut successione. Et hinc facile colligitur neque hominum electione fuisse ad hoc munus assumptum: quia tunc homines non eligerant ad huiusmodi sacerdotium, nisi eos, qui veluti iure hæreditario erant capaces illius. Quod vero nec Deus illi ad hoc munus elegerit, certissimum est, quia neque traditione, aut Scriptura hoc habetur, sed potius contrarium, nec ad dignitatem, & perfectionem Christi hoc pertinebat, quia (ut inquit Augustinus lib. 83. quæst. in 61. & super illud verbum Psalm. 109. *Tu es sacerdos in æternum*) sacerdotium illud erat imperfectum, temporale, & per sacerdotium Christi abolendum, & ideo non oportuit Christum in illo ordine sacerdotum constitui. Et hoc confirmant, & à fortiori conuincunt omnia, quæ in prima conclusione adducta sunt.

August.

VValdenf.

A. 13.

Math. 11.

Ioan. 2.

Quale fuit sacerdotium in lege naturæ.

Hic vero obseruatione dignum est. VValdenfem tom. 1. de sacramentis cap. 116. num. 6. motum nescio qua historia Suidæ, verbo (Iesus) & ratione dubitandi in principio huius sæculi posita, afferuisse, Christum electione sacerdotem fuisse constitutum inter Leuitas in gradu & ordine Leuitarum. Sed hæc sententia plusquam falsa & Apostolo Paulo contraria mihi videtur, & historia illa Suidæ fabula potius Iudæica, quam historia existimanda est, qui Christum Dominum, neque ex stirpe Aaron, neque ex tota tribu Leui secundum paternam lineam descendit, ut explicatum est. Et ideo neque ad sacerdotium, neque ad vllum gradum Leuitarum eligi potuit. Neque ex eo, quod Christus in Synagoga Isaiam interpretatus est, argumentum aliquod ad hanc rem sumi potest, Actorum enim 13. quiddam simile legimus fecisse Paulum, qui nec sacerdos fuit, nec de tribu Leui, sed Benjamin, signum ergo est id licuisse viris doctis in lege, etiam si Leuitæ non essent. Quod verò Christus eiecit vendentes, & ementes de templo, non id fecit, ut sacerdos legalis, sed ut Prophetæ zelum Dei habens, & excellentiorem potestatem. Et ideo Math. 21. & Ioan. 2. à Phariseis interrogabatur, in qua potestate id faceret.

Dico teritiò Sacerdotium Christi non fuit omnino eiusdem rationis cum sacerdotio legis naturæ, sed multo altioris, & perfectioris. Aduertendum est, sicut in lege naturæ fuit aliquod sacrificiorum genus, quo ritu publico, & solenni colebatur Deus

Fr. Suarez Tom. 1.

ita etiam fuisse aliquod genus sacerdotij quia (ut diximus) hæc duo veluti correlatiua sunt, sacerdos & sacrificium, tamen, sicut in illo statu non fuerunt sacrificia, aut sacrificia ab ipso Deo determinata, sed humano arbitrio determinabantur: ita nec modus, aut consecratio sacerdotum erat à Deo præscriptus, sed solum ex hominum electione, aut deputatione, aliqui assumebantur ad offerendum Deo sacrificia, & intercedendum pro populo. Et Hieronymo teste, ac Ruperto, & alijs, quos statim in sequenti sect. citabimus, omnes primogeniti ex stirpe Noë procedentes, deputati erant eo tempore, ut sacerdotum munere fungerentur: & ita intelligendum est, quod dixit Anaclet. Pap. epist. 2. decretal. sacerdotium summi initium ab Aaron. Quia licet aliqui, inquit, prius legantur sacrificium obtulisse, ut Melchisedech, & Abraham, hi tamen spontanea voluntate, non tamen sacerdotali autoritate hoc fecerunt. Intelligendum enim hoc est, de sacerdotio specialiter à Deo instituto, quod speciali aliqua cerimonia à Deo determinata confertur, atque adeo de peculiari autoritate, & potestate à Deo ipso collata, hoc enim sacerdotij genus, verum est ab Aaron incepisse. Nihilominus tamen certum est antea fuisse sacerdotes, quales explicuimus, nam de Melchisedech ait Paul. ad Hebr. 7. fuisse, sacerdotem Dei altissimi. Qui tamen multo tempore Aaron præcessit. Quod necessario intelligendum est de illo sacerdotio, quod in usu erat tempore legis

Hieronymus, Rupertus.

Anacletus, Pater.

Heb. 7.

Ambrosius, Chrysostomus.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

Sacerdotium Christi ex altiori natura.

erificium eandem rem quam ipse obtulit, & in po-
testate conferendi veram sanctitatem, & remissio-
nem peccatorum: unde, quo hęc similitudo maior
est, eo hoc sacerdotium excedit in perfectione anti-
qua sacerdotia. Quanto enim lex gratia est perfec-
tior lege naturæ, & veteri, & quantum veritas su-
perat figuram, tanto hoc sacerdotium reliqua ante-
cedit. Unde tandem fit, etiam si sacerdotium parti-
culare Melchisedech, cum sacerdotio legis nouæ
comparatur, inferius esse ac minus perfectum, ut pa-
tet, tum ex sacrificio oblato, tum ex potestate utriusq.
sacerdotij. Unde si cōparetur, cū sacerdotio ipsius
met Christi, inuenietur tanto inferius, quanto Mel-
chisedech inferior est Christo, ut ex sequenti sectio-
ne magis cōstabit, ubi soluemus vltimam rationem
dubitandi in principio huius sect. positam, reliquis
enim satisfactum iam est.

SECTIO IV.

*Utrum Christus sit sacerdos secundum ordinē Mel-
chisedech.*

Ad explicandam quaestionem hanc oportet prius
supponere, quis fuerit hic Melchisedech, & qua-
le fuerit sacerdotium eius, quod ve sacrificium Deo
obtulit.

Circa primum varijs modis erratum est, tam cir-
ca naturam, quam circa personam Melchisedech.
Quidam enim hæretici negarūt, illum fuisse verum
aliquem hominem, sed aliquam spiritualem virtu-
tem, quæ assumpto corpore Abraham apparuit Ge-
nes. 14. Quorum fundamentū esse potuit, quia Paul.
ad Heb. 7. eum fuisse dicit, *sine patre, sine matre, & sine
genealogia*. Quæ nō videntur vero homini posse cō-
uenire, & quia ibidem Paulus addit, *neq. initium, neq.
finem dierum habuisse*. Ideo addiderūt etiam isti, illum
fuisse personam aliquam diuinam, quæ sola neq. ini-
tium, neq. finem habet. Et quia ibidem dicitur Mel-
chisedech, *assimilatus Filio Dei*, dixerant aliqui ex ijs
hæreticis, non fuisse personam Filij Dei, sed Spiritus
sancti. Quæ tota sententia habetur nomine Augu-
stin. in quaest. 109. veter. testam. cum tamen sine du-
bio Augustini non sit, ipse enim lib. de hæretib. in-
ter hæreses hanc refert, & est numero 34. cuius hæ-
resis autor fuit Hierax, ut Epiphanius refert hæres. 67.
qui etiam in 55. refert nonnullos hæreticos dixisse
Melchisedech fuisse quandam virtutem maiorem
Filio Dei, quia non trahit originem ab aliquo patre,
sicut Filius Dei, & quia inter dignitates Christi re-
censetur, quod fuerit assimilatus Melchisedech in
ordine sacerdotij. Alij vero dixerunt fuisse ipsam
personam Filij Dei, quæ in veteri Testamento sæ-
pe apparere solebat in humana specie, & dicitur
apparuisse Abraham Genes. 14. & representasse Dei
Filium, seipsum oblaturum aliquando in sacrifi-
cium in vera humana natura, & ideo dici, *Assimi-
latus Filio Dei, & sine patre, & sine matre, &c.* Alij
tandem dixerunt fuisse aliquem angelum in assum-
pto corpore humano, quia si esset verus ac purus
homo, non potuisset esse maior Abraham, quia eo
tempore nullus homo erat in mundo, aut Deo cha-
rior, aut maioris dignitatis, & excellentiæ, quam
Abraham. Et huius sententiæ fuerunt Origen. Di-
dymus, & alij, ut Hieronymus refert tom. 3. epist. 126.
ad Euagrium.

Hierony.

Veritas tamē catholica duo docet, primum, Mel-
chisedech fuisse verum hominem. Secundum, fuisse
purum hominem. Primum docent Epiphanius. Augu-
stinus & Hieronymus locis citatis. Idem Augustinus lib. 16. de
Ciu. cap. 22. Ambrosius lib. 5. de fide, cap. 3. & alij sta-
tim citandi: & colligitur aperte ex historia Genes.
cap. 14. ubi dicitur Melchisedech Rex Salem, & sacer-
dos Dei altissimi, & exiuisse obuiam Abraha, & obtulisse
panem, & vinum, & accepisse decimas ab Abraham. Quæ
non possunt (seruata historię veritate) nisi in verum

Melchisedech
fuit purus homo
Epiphanius
Augustinus
Hieronymus
Ambrosius
Genes. 14.

hominem conuenire. Contra fidem enim historię
est, metaphoricè, & improprie illam interpretari,
præsertim sine necessitate, & contra communem
Patrum expositionem, & sensum. Secundum vero
ex hoc primo sequitur, quia secundum veram fi-
dem humana natura neque ante, neque post Incar-
nationem Filij Dei, alicui personæ diuinæ est hy-
pothetice vnita. Cum ergo Melchisedech fuisse ve-
rus homo, & tanto ante Christi Incarnationem ex-
isterit, certum est nullam ex diuinis personis fuisse.
Et eadem ratione constat non fuisse angelum:
quia neque in persona angelica facta est, imo neque
fieri potest hypostasis vnio: fuit ergo persona pu-
re humana.

Quis autem ille fuerit, non mirum signoretur,
cum Paulus, *sine patre, sine matre, & sine genealogia*, il-
lum fuisse dixerit. Multi tamen ex catholicis scri-
ptoribus existimauerunt illum esse hominem Gentilem
ex Cananæis ortum, virum iustum, & sanctum,
regem Ierusalem (quæ prius Salem, postea Iebus, tã-
dem Ierusalem dicta est) & sacerdotem Dei altissi-
mi: quantum enim ex Gentilibus ortus esset, fide-
lis tamen erat, & verum Deum colebat, sicut Iob se-
cisse legimus. Ita senserūt Irenæus, Hippolytus, Eu-
sebius, Cæsariensis, & Emisen. quos cum alijs refert Hiero-
ny. in dicta epistola ad Euagrium, quos secutus est
Epiphanius, supra, & Theodoretus q. 63. in Genes. Theo-
phyl. & Oecumen. ad Heb. cap. 3.

Aliorum vero sententia ex traditione Hebræo-
rum sumpta est, Melchisedech fuisse Sem primoge-
nitum Noe, & vnum ex progenitoribus Abraham.
Quæ sententia placuit Hieronymo, citato loco, &
lib. de quaestio. seu traditio. Hebrai in Genes. & eam
secutus est Isidorus lib. de vita, & morte Prophetarū,
cap. 5. & Rupertus. Abbas lib. 5. de Trinit. & operibus
eius in Genes. cap. 12. Abulensis, Lippom. Glossa, &
Lyra Genes. 14. Quod si hæc sententia vera est, stare
non potest, quod Ignatius epist. 9. ad Philadelphios
docet, Melchisedech fuisse virginem, constat enim, Melchise-
dem filios genuisse. Quod vero Epiphanius obijcit Sem quies-
centem tempore fuisse iam mortuum, ex falsa chronologia
processit. constat enim ex Scriptura Sem su-
peruixisse, Abraham triginta quinque annis, nam
Sem vixit sexcentis annis, nonaginta octo ante di-
luiuium, & quingentis duobus post diluiuium, Ge-
nes. 11. Abraham vero natus est ducentis nonaginta
cap. 11. Genes. vnde sic consequens, natum esse Abra-
ham trecentesimo nonagesimo anno vite Sem, vi-
xit autem centum septuaginta quinque annis, Ge-
nes. 25. fuit ergo Sem superstes Abraham annos tri-
ginta quinque.

At enim dicit aliquis, Sem habuit patrem, & ma-
trem, & initium, & finem dierum tamē ipsa, quam
narratione, & historia Scripturæ sacre, at Paulus
negat Melchisedech omnia hæc habuisse, ergo. Re-
spondetur, primum non intelligit Paulus Melchise-
dech reuera caruisse parentibus, nam sicut verus,
& purus homo fuit, ita communi aliorum homi-
num more ortus est, & vite initium habuit, & fi-
nem. Dicitur ergo his caruisse, quod nihil illorum
Scriptura de illo memorat, cum tamen hæc soleat
diligenter commemorare, præsertim cum insigni
personarum mentionem facit, & maximè, quia cum
Scriptura sacra non sine mysterio hæc prætermis-
sit, sed in figuram Christi, Paulus respiciens ad ipsam
figuram, & ut eam explicaret, eum his omnibus ca-
rere dixit, non absolute, ut talis homo erat, sed ut in
sacra Scriptura de eo fit mentio, nam ut sic est figu-
ra Christi. Et ita cessat obiectio, quæ nomine Augu-
stini proponitur in illa quaestio. 109. veteris, & noui
Testamenti, quia aliorum etiam fit mentio in Scri-
ptura, quorum parentes, & genealogia in ea non nar-
rantur, & tamen non propterea dicuntur ipsi carere.
Respondetur enim (quidquid de alijs sit) in nullo
tac. 21

tamen ita factum esse in significationem, & representationem Christi; qui matre caruit, vt Deus, & pater vt homo, vt Paul. significauit, & exposuerunt Chrysostom. homil. 11. ad Hebr. Nazianz. orat. 38. in princip. Ambrosii dicitur epist. 82. Addit præterea Epiphanius. Melchisedech dicitur sine genealogia, in genere sacerdotij, quia scilicet non iure hæreditario, nec per successionem carnis sacerdotium habuit, imò neque ex parentum doctrina, aut exemplo, quia ex gentilibus parentibus ortus creditur, quos etiam Epiphanius nominat, nescio ex qua traditione, & patrem dicit vocatum esse Eraelam, matrem vero Asteroth, seu Asteriam, sed hæc admodum incerta sunt. Supponendo verò Melchisedech ex eadem fuisse, qui Sem, addendum est, licet nomine Sem, genealogia eius narretur in Scriptura, tamen sub nomine Melchisedech, & regis, ac sacerdotis, sub qua Christum figurabat (vt infra dicemus) nullibi eius historia narratur, sed raptim, & quasi obiter introducit, nulla prius, vel postea facta illius mentione, nec parentum, nec factorum eius, neque initij, aut finis illius vsque ad David: qui eodem fere modo illius meminit Psalmo 109. qui de Christo exponitur Matthæi 22. & subindicauit illum Christo figuram fuisse, donec tandem Paul. ad Hebr. 7. mysterium declarauit.

Secundo loco videndum est, quale fuerit Melchisedech sacerdotium, nam, an sacerdos fuerit, non reliquit dubitandi locum Paulus ad Hebræos cap. 7. Suppositis autem ijs, quæ præcedenti sectione dicta sunt, nihil fere hic addendum occurrit. Dicendum est enim cum Ambrosio Chrysostomo, & alijs supra citatis fuisse sacerdotem eo modo, & genere sacerdotij, quod tempore legis naturæ in vfu erat: neque enim visibili aliqua cæremonia consecratus fuit, nec singularem aliquam potestatem, aut dignitatem à Deo obtinuit, vt ex Anacleto Pap. dicta epist. 2. de decretis, aperte colligitur, & ex Scriptura facta aut ex aliqua alia historia, aut traditione nihil aliud cum fundamento affirmari potest, quamquã verisimile sit, ex peculiari Dei instinctu, & inspiratione, motum esse Melchisedech ad offerendū Deo certum genus sacrificij, quod iam explicabimus, vt enim supra dicebam, in lege naturæ non erant à Deo determinata sacrificia, sed homines suo arbitrio, vel fortasse etiam communi aliqua consuetudine pro diuersitate regionum illa determinabant. Quod ergo alij faciebant humano arbitrio, potuit Melchisedech facere diuino instinctu, sicut Abraham interdum obtulit sacrificium ex singulari Dei reuelatione Genes. 15. quod licet certum non sit, fiet tamen probabile ex ijs, quæ dicemus.

Tertio loco explicandum est, quale fuerit sacrificium, quod Melchisedech obtulit. Catholici enim dicunt illum obtulisse sacrificium panis & vini: hæretici autem negant ex Scriptura sacra quidquam colligi posse de hoc sacrificio Melchisedech, quia nec Paulus illius mentionem facit, nec ex loco Genes. 14. aliquid colligi potest: quia ibi non obtulit Melchisedech sacrificium Deo ex pane & vino, sed tantum protulit panem, & vinum in refectionem eorum, qui ex prælio fatigati veniebant, sic enim etiam vulgata lectio habet. Melchisedech Rex Salem proferens panem, & vinum, id est, secum afferens, vt illa daret Abrahamo, & sociis eius, benedixit ei, &c.

Quam expositionem videtur indicare Chrysostomus in Genes. & sentit etiam Caiet. fauet Ioseph. libro primo, antiquit. capite 18. dicens Melchisedech Abraham conuiuio exceperit. Vnde consequenter negant hæretici in illo facto Melchisedech intercessisse mysticam figuram, vel significationem sacramenti inuenti sacrificij Eucharistici à Christo oblato, & instituti, quia solum fuit humanum quoddam conuiuium, & beneficentia opus. Quibus non parum videtur fauere Paulus ad Hebr. 7. qui cum accuratè

A explicet omnia illa, in quibus Melchisedech videtur præfigurasse Christum, de hac similitudine in ritu sacrificandi nihil omnino dixit: quæ tamen, si fuisset, potissimum explicanda erat, cum esset omnium maxima.

Nihilominus constans, & certa veritas est, & Melchisedech illo facto adumbrasse Eucharistia sacramentum, & sacrificium, & protulisse panem, & vinum non solum in corporalem refectionem, sed in religiosum cultum, & sacrificium, quod Deo obtulit in gratiarum actionem pro victoria Abraham. Ita sentiunt Patres fere omnes antiqui, qui inde colligunt, ordinarium modum & ritum sacrificandi Melchisedech fuisse per oblationem panis & vini. Quod primum probari potest ex illa particula causali, quæ interponitur in loco Genes. sic enim dicitur. Melchisedech proferens panem, & vinum (erat enim sacerdos Dei altissimi) benedixit ei, &c. Quæ causalis inepta esset, nisi illa oblatio panis, & vini esset sacra, & ad munus sacerdotis spectans. Respondent, illam causalem non esse coniungendam cum antecedentibus, sed cum sequentibus verbis, vt reddatur causa, non cur panem protulerit, sed cur ei benedixit. Sed hoc est vim inferre literæ, quia (vt ex omni vlti rectæ locutionis constat) particula, enim, in huiusmodi genere narrationis, non reddit causam rei narrandæ, sed iam narratæ, vt ad Eph. 5. ait Paulus, Vt filii lucis ambulate. Et statim subdit, Fructus enim lucis est in omni bonitate. Er in illo capite sunt multa exempla similia, & passim in Scriptura, & de se res est manifesta. Adde etiam, ad benedicendum non oportuisse esse sacerdotem, nam parentes, aut seniores benedicere possunt.

Difficilius tamen eludi potest hæc litera respondendo in Græcis, & Hebraicis exemplaribus non haberi particulam causalem, enim, sed copulatiuam, & vt est in Hebræo: vel, autem, vt est in Græco apud Septuaginta. Nobis vero Vulgata lectio sufficiat ad fidem faciendam, nam particula illa, quæ apud Hebræos est copulatiua, sæpe æquiualeat causali, vt notat Sanctus Pagninus libro primo, in- stitutio. capite 24. & ideo merito Interpres Vulgatus verum sensum assecutus, vt ambiguitatem tolleretur, particulam causalem posuit, quia propter nullam aliam causam ibi interposita fuit mentio sacerdotij Melchisedech, nisi vt redderetur causa actionis, quam tunc exercuit. Quod secundo probatur veterum expositione, & testimonijs. Clemens Alexand. 4. Stromatum circa finem dicit, Melchisedech panem sacrificatum Deo, obtulisse Abrahamo in refectionem. Quo verbo non satis explicat, an ille panis fuerit antea sacrificatus, vel ibi coram Abraham, quidquid vero horum dicatur, non multum ad præsentem questionem refert. Epiphanius hæres. 55. Epiphanius dicit Abraham obtulisse decimas sacerdoti in præputio sacra celebranti. Theodoret. questio. 63. in Genesim, Theodoretus inquit, Melchisedech dedisse Abraham panem, & vinum, proat mortu erat Deo omnium talia offerre, animaduertebat enim, & in hoc typum patet fieri. Damascenus lib. 4. de fide capite 14. dicit, mensam illam, nostram adumbrasse. Idem fere Euseb. lib. 5. demonstrat. Euangel. capite 2. & 3. Et Cæsarius homil. 5. de Paschate, tom. 7. Blior. sanct. & hoc magis sentit Chrysostom. homil. 25. in Genes. dicens, illum panem, & vinum fuisse figuram Eucharistia. Idem Eucher. ibi. Ex latinis Cyprian. Eucher. lib. 2. epist. 3. & ferm. de Coena Domini, dicit, in oblatione Melchisedech figuratam esse inuentam Christi oblationem, & Ambrosius ad Hebræos capite 5. dicit, Melchisedech semel tantum fecisse mentionem oblationis Melchisedech ad significandam perfectionem sacrificij Christi, qui vna oblatione consummauit sacrificatos. In nullo autem loco fit eius mentio nisi Genes. 14. Et Iob. qui de ijs initiantur, capite octauo, dicit Melchisedech obtulisse quæ Abraham veneramus accepit, per verbum illud, veneramus, satis declarans illam

illam oblationem fuisse sacram: similia habet libro 4. de sacrament. capite 3. in lib. autem primo de Abraham capite 3. dicit, Abraham sacrificasse Deo Genes. 14. intelligi autem debet sacrificasse per Melchisedech, sic enim ipse exposuisse videtur libr. 3. de fide capite 5. dicens, illum Melchisedech, per quem Abraham hostias Deo obtulit, non angelum vtiq. secundum Iudaica ludibria intellexit Ecclesia, sed virum sanctum, ac sacerdotem Dei, typum gerentem Domini, &c. In eadem sententia est Hieronymus in citata epistola ad Euag. & 1. tom. epist. 17. ad Marcel. ut commigret Bethleem, & Matthi. 26. & habetur in cap. Accipite, de consecratione, distinct. 2. Augustinus etiam libro 1. contra aduers. far. leg. & prophet. cap. 20. & lib. 16. de Ciuit. cap. 22. dicit, ibi primum apparuisse sacrificium, quod a Christianis offertur Deo toto orbe terrarum. Idem fere libro 17. cap. 17. & concione 1. in Psalm. 33. & exponens illa verba, Psalm. 109. Tui sacerdos in æternum. Vbi Cassiodorus, & alij antiqui expositores. Idem Isidor. libro 7. Etymolog. capite 6. & lib. Allegoriar. circa princip. Accenque in Concil. Aquisgranensi tempore Pipini celebrato, libr. 1. c. 17. & 18. dicit Melchisedech in eo factum typum ges. Christi. Et expressius Tridentinum sessio. 22. c. 1. Christus, inquit, sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, se in æternum constitutum declarans, corpus, & sanguinem suum sub speciebus panis, & vini Deo Patri obtulit. Quibus verbis satis significauit Concilium obtulisse Melchisedech sacrificium, quod figura fuit inuenti sacrificij, à Christo oblato, hac enim ratione Christus offerendo tale sacrificium declarauit se esse illum sacerdotem æternum, in Melchisedech figuratum & propterea in Canone Missæ dicitur, Et quod tibi obtulit summus tuus sacerdos Melchisedech sanctum sacrificium, immaculatam hostiam. Et in officio de Eucharistia canit Ecclesia. Sacerdos in æternum Christus Dominus secundum ordinem Melchisedech panem & vinum obtulit. Denique etiam antiquos Hebræos ita intellexisse locum Genes. & oblationem Melchisedech, referunt Galatinus libr. 10. de arcanis catholicæ veritatis cap. 4. 5. & 7. Genebrar. in chronograph. in 3. ætate, pag. 13. in tom. 5. Bibliot. sanct. Rabbi Samuel, lib. de aduentu Mæc. 19. sic inquit, Melchisedech sacrificium Deo instituit in pane, & vino, ex quibus communicauit Abraham amicis Dei, aperte significans simul fuisse illum panem, figuram nostri sacrificij & sacramenti. Quomodo etiam dixit Rabbi Moytes citatus à dictis autoribus, Melchisedech conuiuio excepisse Abrahamum è bello reuerentem, pane, & vino de ritu gentis solenniter prius oblato. Etenim cum Abraham tunc victor rediret, & spolia inimicorum secum ferret, coniectare possumus, non admodum indignum fuisse tunc pane, & vino ad solam corporalem refectionem: sed fuisse illam aliquam religiosam cæremoniam in gratiarum actionem. Alia denique coniectura esse potest, quia cum sacerdotium Melchisedech, & ordo illius adeo sit celebris in Scriptura sacra, non est verisimile, ritum illius sacerdotij nullibi esse indicatum.

His positis veniamus iam ad propositam questionem de Christi sacerdotio secundum ordinem Melchisedech. In qua breuiter dicendum est primo, Christum esse sacerdotem in æternum secundum ordinem Melchisedech. Hoc est de fide ex testimonio Psalm. 109. quem de se exponit Christus Matthæi 22. quia in primis illis verbis. Dixit Dominus Domino meo. Dauid introducit Patrem æternum ad Filium, seu Mesiã & Christum loquentem, nullum enim alium, Dauid vocasset dominum suum, neque alicui homini, nisi esset naturalis Filius, diceret Pater, Sede à dextris meis, &c. ut ponderauit Paul. ad Heb. 2. & inferius similiter introducit Patrem dicentem Filio. Ex vtero ante Luciferum genui te. Statim verò mutata persona, Dauid inquit, Iurauit Dominus, & non penitebit eum, tu es sacerdos in æternum, secundum ordinem Melchisedech. Nullius enim regnum, vel sacerdotium æternum esse potest, nisi solius Christi. Vnde facile conuincuntur Hebræi, qui de Abraham vel Dauid Psalmum hunc interpretantur, in neutrum enim eorum conuenire possunt omnia, quæ de Domino ad quem Dominus locutus est, in hoc Psalm. dicuntur. Addendum verò est, sacerdotem in eo testimonio proprie sumi, hæretici enim, & nonnulli ex Hebræis dicunt solum significare Regem, aut Principem: sæpe enim in Scriptura vox hæc in hac significatione sumitur, 2. Regum 8. Filius Dauid, Sacerdotes dicuntur, id est, viri principes, ut constat ex simili loco 1. Paralip. 18. neque enim esse poterant proprii sacerdotes, cum non essent tributarii Leui. Vel certe dicunt significare cultorem Dei, quod etiam significare solet illa vox, ut Exod. 19. eritis mihi in regnum sacerdotale. Sed in primis, neutra harum significationum propria est, sed translata, & ideo non est ad illas recurendum, quando litera non cogit, sed proprietates est tenenda verborum: alias nullum certum sensum in Scriptura habere possemus. Præsertim, quod nulla earum significationum quadrate cum loco Genes. 14. ad quam alludit Dauid in dictis verbis. Quod enim ibi non significet, regem, constat, tum quia iam fuerat dictus Rex, & postea dicitur, Sacerdos, sunt ergo duo distincta: tum etiam quia non ita commodè exponi potest Rex Dei altissimi, sicut, sacerdos Dei altissimi, nisi recurrendo ad alios metaphoricos sensus, ut Rex Dei, dicatur, id est, Rex magnus, Rex insignis, sicut Genes. 23. Abraham dicitur, Principes Dei. Neque etiam significare potest solum cultorem Dei, quia hæc non fuisset sufficiens ratio aut oblato sacrificij, aut excellentioris dignitatis, propter quam & benedixit Abraham, & ab illo decimas recepit tanquam maior: cum tamen Abraham etiam esset eximius cultor Dei. Præterea verbum illud Dauid, Tui sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, satis aperte indicat sermonem esse de vero, ac proprio ordine sacerdotali. Denique Paul. ad Heb. 7. ita intellexit, & omnes Patres supra citati ita exponunt.

Dico secundò. Christus dicitur sacerdos secundum ordinem Melchisedech, in ratione repræsentati, & repræsentantis. Explicatur, non enim potest dici sacerdos secundum illum ordinem, qui habuerit sacerdotium formaliter eiusdem rationis hoc enim falsum esse, supra ostensum est: nec quia sacerdotium Christi fuerit participatum, vel institutum à Melchisedech, cum sacerdotiū Christi fuerit multò excellentius, & altioris ordinis, & originis: dicitur ergo Christus sacerdos, quodam excellentissimo genere sacerdotij æterni, cuius typum & singularem figuram gessit Melchisedech, & hac ratione dicitur Christus sacerdos secundum illum ordinem. Ita colligitur ex citatis Patribus, & ex Paulo ad Heb. 7. qui hac ratione dixit Melchisedech fuisse assimilatum Filio Dei quia fuit figura eius, explicat autem Paulus multa, in quibus Melchisedech figurauit Christum. Primum in nominis notatione, dicitur enim Melchisedech, id est, Rex iustitiae. Solus enim Christus est verus iustitiae rex, & essentialiter ut Deus, & secundario in quantum homo, quia iudicabit populum in iustitia, ut dicitur Psalm. 71. & quia per eum facta est iustitia, ut ibidem dicitur, ex perfecta enim iustitia Deo satisfecit. Secundo ex notatione officij dicitur enim Rex Salem, id est, Rex pacis, Christus enim est vera pax nostra nam per sanguinem suum pacificauit quæ in calis, & in terra sunt, ad Ephel. 2. & ad Ephel. 4. Coloss. 1. & Rex cælestis Ierusalem, ubi est vera pax, Coloss. 1. Tertiò, quia Melchisedech introducit Christum sine patre, & sine matre, ad significandum Christum unitatem, & humanitatem, quia in quantum Deus matre, in quantum homo vero, patre caret, ut supra cum Nazianz. Chrysost. & alijs Patribus exposuimus. Quartò similiter introducit Melchisedech,

Hier. n.

August.

Cassiodor.

Isidor.

Concilium

Aquigra

Con. Trid.

Galatin.

Genebrar.

Rabbi Sa-

muel.

Rabb. Moy-

ses.

Psalm. 109.

Matth. 22.

Hebr. 2.

dech, neque initium dierum, neque finem vite habens, quia in Scriptura, neque initium, neque finis eius commemoratur, neque quod aliquis illi in sacerdotio successerit, quo significata est eternitas sacerdotij Christi, cui aliud non successit, sed perpetuum manet, ut supra circa litteram D. Thom. explicatum est. Quinto excellentius fore sacerdotium Christi, quam legale in eo præfiguratum est, quod Melchisedech benedixit Abraham, Sine ulla vero contradictione, inquit Paul. qui minor est, a maiori benedicitur, è cōverso autem Abraham obtulit decimas Melchisedech tanquam superiori, in Abrahamo autem decimata est tribus Levi, quæ in illius lumbis continebatur.

Vbi obseruandum primo est, Christum non fuisse decimatum, quia non continebatur in lumbis Abraham, secundum rationem feminalem, sed tantum secundum corpulentiam substantiam, ut Augustinus loquitur lib. 10. Genes. ad lit. c. 20. & D. Thom. infra quæst. 31. art. 8. Secundum est obseruandum, litteram Genes. videri posse ambiguum (ut Hier. supra notauit) sic enim habet, At vero Melchisedech rex Salem proferens panem, & vinum, &c. & postea subdit, Et dedit ei decimas ex omnibus, non explicat autem vter alteri dederit, Propter quod nonnulli ex Hebræis contendunt potius Melchisedech dedisse decimas suæ substantiæ Abrahamo, quia hoc magis videtur sonare ordo, & contextus litteræ. Sed nihilominus certum est Abraham dedisse decimas Melchisedech ex omnibus spolijs, quæ ex hostibus reportabat, primum quod ita exponat Paul. ad Heb. 7. qui tamen cum Hebræis scriberet, non eis exponeret Scripturam, nisi iuxta receptum apud antiquos Hebræos sensum. Secundo quamquam D. Hier. supra dicat, etiam apud Septuaginta ambiguum esse litteram, tamen prout nunc reperitur in Biblijs Complutensibus, nulla est ambiguitas, sic enim habent, Et dedit ei Abraham decimas ex omnibus, quod etiam aperte dixit Ioseph. lib. 1. antiquit. cap. 18. his verbis Abraham vero dante ei decimas spoliiorum, munus accepit. Tercio ex ipsa littera potest varijs modis colligi: tum, quia absolute dicat, ex omnibus, videtur planè referre res aliquas, de quibus facta fuerat mentio, non dixerat autem Melchisedech attulisse res aliquas, ex quibus decimas solueret, de Abrahamo autem dixerat, reduxisse omnem substantiam Sodomorum, & Loth fratris sui, & hostium: ad hæc ergo spolia fit relatio, cum dicitur dedisse omnium decimas: tum etiam, quia prædicitur Melchisedech fuisse sacerdotem: non est autem sacerdotis dare, sed recipere decimas. Denique cum David dicat Christum fuisse sacerdotem secundum ordinem Melchisedech, constat illum fuisse superiorem & maiorem, atque adeo illi datas esse decimas.

Dices. Abraham erat sacerdos legis naturæ, quandoquid esset primogenitus, ut colligitur ex Genes. 11. sed omnes primogeniti ex stirpe Noe erant eo tempore sacerdotes (ut supra eū Hieronymo diximus) erat ergo sacerdos: unde & sæpè legimus, ipsum obtulisse sacrificium ergo in dignitate sacerdotali erat æqualis Melchisedech, cur ergo illum ut superiorem veneratus est? Respondeo primum, quia erat sacerdos, & primogenitor eius, & credibile est in Ecclesia quæ semper vna fuit, seruatum etiam tunc esse quendam modum ordinis Hierarchici, atque ita seniore, & antiquissimo sacerdotem ac primogenitum Noe, fuisse veluti sacerdotem summum, quem omnes ut superiorem suspiciebant. Deinde credibile est, Abraham agnouisse figuram, & mysterium, & in Melchisedech Christum ipsum fuisse veneratum, illumque, scilicet Melchisedech, recognouisse ut maiorem, non solum propter id, quod erat, sed maxime propter id, quod representabat.

Sexto fuit similitudo hæc, seu figura posita in oblatione panis & vini, per quam & Deo gratias egit, & milites è via fessos recreauit, post victoriam

A de inimicis partem, quæ fuit figura sacrificij incurrenti corporis Christi sub speciebus panis, & vini: quod & Deo offertur, & fidelibus Christi militibus post partem de peccatis victoriam in alimētum spirituale cedit. Et ita sicut conditionibus personæ suæ præfigurauit Melchisedech Christi personam: ita sua oblatione Christi sacrificium adumbravit: nam cum præcipuus actus sacerdotis sit sacrificium, non fuisse perfecta sacerdotij representatio, nisi simul ipsius sacrificij figura interesset.

Ad interrogationem verò quæ supra obieciatur, cur Paulus huius vltimæ similitudinis non meminerit, respondendum est, Apostolum non sumpsisse munus explicandi omnia quibus Melchisedech Christum figurauit, sed solum persuadendi sacerdotium Christi esse perfectius Aaronico: & illud esse æternum, hoc temporale, & per illud aufertur. Et ad hoc probandum vsus est figura Melchisedech, ac propterea tantum in illa ponderauit, quæ ad hanc eternitatem, & excellentiam sacerdotij Christi significandum referre videbantur, quia igitur similitudo in ritu sacrificandi nihil ad hoc pertinebat, illam prætermittendam censuit, præsertim (inquit Hieron.) ne daretur sanctum canibus, scribebat enim ad Hebræos nondum fortasse credentes, & ideo noluit interponere sermonem de sacramento Eucharistiæ creditu difficillimo: ne fortasse siue necessitate, & opportunitate tot mysteria eis proponendo, illos obrueret. Unde & ipsemet præmiserat grandem esse de Christo sermonem, & eos, ad quos scribebat, esse imbecilles ad audiendum. Adde, vnum ex signis, quo Paulus ibi ostendit sacerdotium Christi excellere Aaronicum, esse, quia multa sacrificia legalia non potuerunt perfectam sanctitatem conferre: Christus autem vna oblatione consummavit sanctificatos, hoc autem discrimen maxime cernitur in sacrificio cruento, & ideo non oportuit tunc mentionem facere sacrificij incurrenti, quod sæpius in Ecclesia offertur, quamquam illius iterata oblatio nihil derogat perfectioni sacrificij incurrenti, quia in re oblata id est sacrificium, quod diuerso modo offerendi iteratur, non ut aliquid virtutis ipsi sacrificio accrescat, sed ut illius efficacitas nobis applicetur.

Vna sola superest obiectio, quia si Christus dici- Obiectio, tur sacerdos secundum ordinem Melchisedech, solum propter representationem, eadem ratione poterit dici sacerdos secundum ordinem Aaron, quia per legale sacerdotium, Christi sacerdotium, & per sacrificia legalia, sacrificium Christi cruentum representata sunt, ut constat ex Paulo ad Heb. 9. & 13. Respondeo, negando consequentiam, quia non sufficit quæcunque præfiguratio, vel representatio, ut Christus dicatur esse sacerdos secundum illum ordinem: primo, quia quod ad rem ipsam spectat (ut supra dictum est) non potest quis dici sacerdos secundum ordinem Aaron, nisi sit de stirpe eius, & caeremonijs in ea lege statutis ordinatus, quæ non possunt in Christum conuenire. Deinde, quod ad representationem attinet, sacerdotium Aaron erat imperfectum, & temporale, & præfigurauit Christum secundum statum vite passibilis: at verò Melchisedech fuit typus Christi secundum omnes perfectiones sacerdotij eius, unde sacrificia legalia tantum figurabant cruentum sacrificium Christi, per quod erant consummanda, & abolenda, sacrificium vero Melchisedech præfigurauit sacrificium Christi, eo modo, quo in æternum erat duraturum, vel in Ecclesia militans, in qua semper Christus est principale offerens, & erit quamdiu mundus durabit. Propter quod dici potest sacerdos in æternum, seu in seculum, ut habet littera Hebræa. Vel certe, quia etiam in Ecclesia triumphante per eternam commemorationem, & gratiarum actionem officium sacerdotis exercebit. Quocirca, sicut lex scripta legem

Augst.
D. Thom.

Dubium.

Respons.

Ioseph.

Genes. 11.
sectio.

Dubium.

Respons.

Obiectio.

Heb. 9. 13.

Respons.

E

legem gratiæ præfigurauit, quia tamen imperfecta fuit, & per legem gratiæ abolita, non potest lex gratiæ dici esse secundum ritum legis veteris: ita quamuis sacerdotium legale Christum figurauerit, tamen quia imperfectum fuit, & per Christum abrogatum, non potest dici Christus sacerdos secundum illum ordinem: at verò lex naturalis non fuit abrogata per Christum, sed confirmata, aucta, & perfecta. Et ita sacerdotium etiam Melchisedech, quatenus erat legis naturæ, non fuit propriè per Christum ablatum, sed ad perfectiorem modum eleuatum: quæ tamen perfectio tota in illo met præfigurata fuit, & ideo optime dicitur Christus sacerdos secundum illum ordinem, quia in se habuit, quidquid perfectionis in illo fuit, tam formaliter, quam representatiuè.

DISPUTATIO XLVII.

In duas sectiones distributa.

De potestate excellentiæ conueniente Christo ratione supremi sacerdotis, eiusque spirituali regno.

Sacerdotis
munus
præcipuum
quod sit.

Um, teste Paulo, sacerdos medius sit inter Deum & homines, duo præcipue ad illius munus spectant, alterum per habitudinem ad Deum, alterum per habitudinem ad homines. Debet enim Deum colere, orare, & nomine totius populi sacrificium ei offerre, vel in expiationem delictorum, vel in gratiarum actionem, & cultu illi ut primo principio debitum, vel denique ad noua beneficia impetranda. Debet præterea populum de rebus ad cultu Dei, & salutem animæ pertinentibus docere, & instruere, ac sanctificare iuxta modum sacerdotij, & potestatem sibi à Deo datam: & eodem modo ad sacerdotem pertinet gubernare populum sibi commissum, & per conuenientia media dirigere ad destinatum finem, qui est Dei cultus, & animarum salus. Ac denique iudicium ferre de rebus ad eundem spirituales finem pertinentibus, iuxta potestatem sibi datam, ut dictum est, quia licet non omnibus sacerdotibus omnia hæc conueniant, simpliciter tamen pertinent ad sacerdotale munus, & præcipue talis potestas inuenièda est in principali sacerdote, in quo tota sacerdotalis virtus eminenter continetur. Quoniam ergo in præcedenti disputatione satis dictum est de sacerdotio Christi per habitudinem ad Deum, & de modo, ac ritu, quo illi sacrificiū obtulit, quibus etiam adiungi possunt, quæ supra de oratione Christi dicta sunt, ideo consequenter sequitur, ut breuiter aliquid dicamus de hoc sacerdotio, in ordine ad homines, & de spirituali potestate Christi, ad regendam Ecclesiam, ut supremi illius Pontificis, & spiritualis regis. Quoniam vero de doctrina Christi, & de potestate ad iudicandas animas infra D. Tho. disputat proprijs locis, quamuis illa reuera ad sacerdotem pertineant, illa nunc omittemus, dicemusq; solum de potestate, quam Theologi vocant excellentiæ, & de potestate legislatiua.

SECTIO I.

Utrum Christus tanquam Summus Ecclesiæ Pontifex, & spiritualis Rex potestatem excellentiæ super illam habeat.

Deo primo, Christus Dominus in quantum summus sacerdos habuit supernaturalem quandam excellentiæ potestatem in vniuersam Ecclesiam. Hanc conclusionem docent omnes Theologi in 4. distinctione prima, & colligitur ex D. Thoma infra tota quæstio. 59. & clarius 64. art. 3. & 4. & quoad ipsam Matih. 28. est de fide, ut pater ex Matih. vltim. Data est michi omnis potestas in celo, & in terra. Et explicatur breuiter

A ex vñ, & actibus huius potestatis, nam in primis ratione illius potuit Christus Dominus spirituales Rempublicam condere, scilicet Ecclesiam suam, & modum, quo gubernanda, & regenda erat, ordinare, superiores eligere, & iurisdictionem illis dare, & similia, quæ omnia constant ex Euangelij, Matih. 16. Tu es Petrus, & super hanc petram edificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non præualebunt aduersus eam, & tibi dabo claves regni celorum, & quodcunque ligaueris super terram, erit ligatum & in celo, & quodcunque solueris super terram, erit solutum & in celo, quæ omnia verba continent actus supremæ potestatis, quibus similia sunt in cap. 18. & Ioan. 21. Pater oues meas, & capite 20. Sicut misit me Pater, & ego mitto vos, & vnde Paul. ad Ephes. 4. Vnicuique, inquit, nostrum data est gratia secundum mensuram donationis Christi, & infra, Et ipse dedit quosdam Apostolos, quosdam autem Prophetas, & vique ad illud, in edificationem corpori Christi, id est, ad rectam Ecclesiæ gubernationem, & perfectum: & similia habet 1. ad Corinth. 12. & 2. ad Corinth. 12. An experimentum queritis eius, qui in meloquitur Christus, qui in vobis non infirmatur, sed potens est in vobis: & infra, Ideo hæc scribo absens, ut non præsens durus agam secundum potestatem, quam Dominus dedit michi in edificationem, & non in destructionem. Ac denique 1. ad Corinth. 4. Sic nos existimet homo, ut ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. Deinde pertinet ad hanc potestatem posse instituire sacramenta, ut constituit Christum, & potuit, & fecit ex vulgari testimonij Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit, & Matih. vlt. Ite & docete omnes gentes baptizantes eos, & Matih. 26. Hoc facite in meam commemorationem, & Ioan. 20. Quorum remiseritis peccata. Denique de fide certum est, & in Conc. Trid. sess. 7. definitum omnia sacramenta à Christo esse instituta. Ratio verò conclusionis est, quia Christus non vt cuiusque est sacerdos, sed excellentissimo, & perfectissimo modo, nam est supremus Pontifex, excellentior cælis saltu, vt dicitur ad Heb. 7. ergo habere debuit supremam excellentiæ potestatem: deinde, quia ratione vniuersis, & infiniti meriti, omnis hæc potestas illi debita erat. Ad quod accommodari potest illud Ioan. 13. Scitis quia omnia dedit ei Pater in manus, id est, quod omnium hominum salus, redemptio, instructio, & gubernatio illi commissa erat, ut recte exponunt August. tract. 55. August. in Ioan. & Cyril. lib. 9. in Ioan. cap. 3. Nec dissimilia sunt verba Daniel. 7. Aspiciebam, & ecce quasi filius hominis, & infra, Et dedit ei potestatem, & honorem, & regnum, & omnes populi, tribus, & lingua ipsi seruient, potestas eius potestas æterna, quæ non auferetur, & regnum eius, quod non corrumpetur.

Et ex hac conclusione sequitur (quod illam maxime confirmat) Christum Dominum simul cum summo sacerdotio habuisse regnum spirituale, vel potius de ratione talis sacerdotij fuisse regiam hanc dignitatem, & potestatem, de qua Ps. 2. dictum erat, Ego autem constitutus sum Rex ab eo super Sion montem sanctum eius. Et, ut constet tale regnum esse spirituale, subdit, prædicans præceptum eius, & infra, Postula à me, & dabo tibi gentes hereditatem tuam, & possessionem tuam terminos terræ, reges eos in virga ferrea, & statim explicat hoc regimen spirituale esse dicens, Seruie Domino in timore, & exultate ei cum tremore: apprehendite disciplinam, ne quando irascatur Dominus, & laio. 1. Factus est principatus super humerum eius, & vocabatur nomen eius admirabilis, consiliarius, Deus fortis, pater futuræ seculi, princeps pacis, multum placabitur eius imperium, & pacis non erit finis, super solium David, super regnum eius sedebit, vt confirmet illud, vt corroboret in iudicio, & in iustitia: quibus vltimis verbis regnum hoc spirituale fore declarat, ut sancti expositores adnotant. Et Ezech. 21. est optimum de eodem regno testimonium ab illis verbis, Aufer citarim, tolle coronam, vige ad illud, donec veniet cuius est iudicium, & tradam ei, & c. 34. Et suscitabo super eas pastorem vnum, qui pascat eas, seruum